

Arrest

nr. 163 459 van 3 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van S.S.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en verklaarde het volgende tijdens uw eerste asielaanvraag: u zou als soenniet geboren zijn. Uw familie zou streng religieus zijn; enkele familieleden zouden zelfs lid zijn van de extremistische soennitische organisatie "Khatme Nabuwat" (KeN). In 2003 zou u uw huidige echtgenote hebben leren kennen. Zij zou een Ahmadi-moslim zijn. Onder haar invloed zou u contact hebben opgenomen met een Ahmadi-vriend. Zij zouden u wegwijs gemaakt hebben in de Ahmadi-religie die buiten de wet is gesteld in Pakistan. U zou in contact gekomen zijn met een "murabi". In april 2004 zou u zich tot dit geloof bekeerd hebben. U zou dit geheim hebben gehouden voor uw familie, maar u zou dit wel verteld hebben aan een collega. Omwille van uw bekering

zou u op 10 oktober 2004 ontslagen zijn. Uw baas zou ook uw familie gewaarschuwd hebben. U zou naar huis gegaan zijn en geconfronteerd met de waarheid zouden uw familieleden woedend gereageerd hebben. Op 11 november 2004 zou u bij het verlaten van de moskee aangevallen en neergestoken zijn door enkele onbekenden. Later zou u vernomen hebben dat u aangevallen was door leden van de "Khatme Nabuwat". Na uw hospitalisatie tot eind november zou u gepoogd hebben om een klacht neer te leggen bij de politie, maar ze zouden geweigerd hebben om u te helpen. Hierna zou u samen met een vriend een zaak begonnen zijn in Faisalabad. Op 4 april 2005 zou uw vriend u gebeld hebben met de mededeling dat mensen van de "Khatme Nabuwat" die naar u op zoek waren hem geslagen zouden hebben. U zou de stad verlaten hebben. Op 6 juni 2005 zou u een nieuwe job gevonden hebben. Op 12 november 2005 zou u gehuwd zijn zonder medeweten van uw familie. U zou geprobeerd hebben om uw vrouw voor te stellen aan uw familie, maar dit zou mislukt zijn. Op 15 december 2005 zouden enkele familieleden samen met leden van de "Khatme Nabuwat" het huis van uw schoonouders overvallen hebben, op zoek naar u. U zou daarbij de stem van uw broer herkend hebben. U zou samen met uw echtgenote over de daken gevlucht zijn. U zou uw echtgenote echter uit het oog verloren zijn. U zou ondergedoken zijn. U zou besloten hebben om het land te verlaten. Op 1 januari 2006 zou u Pakistan verlaten hebben. U diende hier op 4 januari 2006 een eerste asielaanvraag in. Aangekomen in België zou u vernomen hebben dat er twee klachten of FIR's (First Information Report) tegen u neergelegd zouden zijn: één door uw oom, een lid van de "Khatme Nabuwat" en ten tweede zou de "Khatme Nabuwat" zelf ook nog een klacht tegen u neergelegd hebben. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: brieven met betrekking tot uw werkervaring, ontvangstbewijzen van uw bijdragen aan uw gemeenschap, een brief van uw echtgenote, een huwelijksakte, uw identiteitskaart en die van uw echtgenote, dreigbrieven van uw familie, een "FIR" (First Information Report) dd. 15/02/2006, algemene artikels, uw ontslagbrief, een brief van uw advocaat, een Belgisch medisch attest. Na uw gehoor stuurde u nog een "FIR" dd. 5/02/2006, uw "ba'ait"(bekerings) attest en een brief op.

Op 30 oktober 2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Op 4 april 2007 werd uw beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en u diende hier op 21 april 2008, nog steeds zonder uw echtgenote, een tweede asielaanvraag in gebaseerd op dezelfde asielmotieven. U herhaalde gezocht te worden door de Pakistaanse autoriteiten en uw familie wegens uw bekering tot Ahmadiyya. U legde een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van een arrestatiebevel dd. 10/12/2007, een kopie van een First Information Report (FIR) dd. 15/04/2007, en een brief van uw advocaat in Pakistan neer. Op 25 mei 2008 ging de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over tot een niet-inoverwegingname van uw asielaanvraag (13quater). U ging hiertegen niet in beroep.

U verliet België niet en diende op 18 juli 2014 een derde asielaanvraag in, samen met uw echtgenote S.R. (OV. 6131734) die haar tweede asielaanvraag indiende. Uw echtgenote was na u aangekomen in België en diende hier op 16 augustus 2007 een eerste asielaanvraag in, niet wetende dat u ook al in België verbleef. Haar eerste asielaanvraag was afgewezen door het CGVS op 6 maart 2008 en door de RvV op 22 juli 2008. U beroept zich nog altijd op dezelfde asielmotieven. U kan niet terug naar Pakistan omdat u zich tot Ahmadiyya bekeerde en er gezocht wordt door de politie nadat u beschuldigd werd van blasfemie door uw familie. Er loopt een arrestatiebevel tegen u. Uw familie ontferde u na uw bekering en wil niets meer met u te maken hebben. Bij een terugkeer naar Pakistan vreest u onmiddellijk na uw aankomst op de luchthaven door hen vermoord te worden omwille van uw geloof. Uw broers en neven zijn actief bij de organisatie "Khatme Nabuwat" en viseren en bedreigen u. U verwijst nog naar de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan. Verschillende leden van uw schoonfamilie, onder andere een broer en neef van uw echtgenote, kwamen om het leven in Pakistan omwille van hun geloof. In België kreeg u samen met uw vrouw drie kinderen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een arrestatiebevel dd. 30/01/2014 gelinkt aan FIR n° 780/05 dd. 5/02/2005, een brief van uw Pakistaanse advocaat dd. 6/02/2014, verschillende kranten Al Fazl betreffende problemen voor Ahmadi's, krantenartikels over de aanslag waarbij uw schoonbroer omkwam, kopies van algemene FIR's en twee foto's van het graf van uw moeder. Na uw gehoor stuurde u nog bijkomende documenten op die betrekking hebben op de betrokkenheid van uw schoonfamilie bij de Ahmadijgemeenschap, ontvangstbewijzen van uw bijdrage, brieven van de kalief gericht aan uw vrouw en uw schoonvader, documenten in verband met uw bekering (ba'ait), een document met betrekking tot een 100-jarige viering en een artikel alsook een "FIR" dd. 10/10/2010 waarin u van prediken wordt beschuldigd, een attest in verband met uw onterving, medische documenten en documenten van uw integratie in België.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een

gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U bent hier echter niet in geslaagd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS inzake uw vorige asielaanvraag op 26 oktober 2006 reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, en daarbij opmerkte dat aan uw asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Er werd vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde bekering tot het Ahmadi-geloof en de hieraan verbonden problemen met de Pakistaanse autoriteiten, uw schoonfamilie en met de extreemreligieuze organisatie "Khatme Nabuwat" niet geloofwaardig waren. Zo maakte u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk bekeerd bent gezien u dermate vaag bleef over de hele procedure die hieraan te pas komt en kon u nauwelijks iets vertellen over het document dat u moest invullen en de inhoud hiervan. Het door u voorgelegde document om uw bekering aan te tonen was trouwens ook volledig in strijd met de door u afgelegde verklaringen op het CGVS. Mogelijk bent u dan wel Ahmadi van geboorte, maar in ieder geval geen soenniet die zich tot Ahmadiyya bekeerde. Eveneens werd er getwijfeld aan de geloofwaardigheid van al uw problemen ten gevolge van uw bekering en aan de banden van uw familieleden met "Khatme Nabuwat". De door u voorgelegde documenten om deze problemen te staven waren daarenboven compleet in strijd met uw verklaringen. De authenticiteit van deze documenten kon niet worden aangetoond. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen.

In het kader van uw echtgenotes eerste asielaanvraag werd door het CGVS eveneens een beslissing tot weigeringsbeslissing genomen. Zij diende hier los van u een eerste asielaanvraag in op 16 augustus 2007, volgens haar verklaringen niet wetende dat u toen ook in België verbleef. Volgens haar **was u nog in een Pakistaanse gevangenis sinds uw arrestatie daar op 25 april 2007, terwijl u hier al op 4 januari 2006 een asielaanvraag had ingediend**. Er werd echter door het CGVS vastgesteld dat **de twee "FIR's"** die zij voorlegde om jullie problemen in Pakistan aan te tonen (FIR 57/06 dd. 16/12/2006 en FIR 210/07 dd. 15/04/2007), na controle met de overeenstemmende serienummers in de betreffende logboeken **niet authentiek waren**. De inhoud van die geraadpleegde "FIR's" bleek immers compleet anders te zijn dan wat zij voorlegde. Aan de verklaring van uw vrouw tijdens haar eerste asielaanvraag dat u gearresteerd werd op 25 april 2007 door de politie en opgesloten werd in de gevangenis in Pakistan op basis van één van de door uw vrouw voorgelegde "FIR's" die na authenticatie vals bevonden werden, kon dan ook geen enkel geloof worden gehecht (FIR n°210/07 dd. 15/04/2007) (CGVS echtgenote, 9/10/2007, p. 14). Evenmin kon er geloof worden gehecht aan haar bewering dat ze zelf ook beschuldigd was wegens blasfemie maar aan een arrestatie had kunnen ontsnappen en onderduiken.

Bovendien kunnen er nu belangrijke discrepanties worden vastgesteld tussen haar initiële verklaringen over jullie problemen en de uwe, die gezien jullie initiële intentionele misleiding van de asielinstanties niet eerder zijn opgemerkt. U schetste uw asielmotieven als volgt: na uw bekering in april 2004 tot het Ahmadi-geloof kreeg u problemen op uw werk en met uw familie. In november 2004 werd u neergestoken door onbekenden, leden van "Khatme Nabuwat" bleek later. In april 2005 verliet u Faisalabad waar u met een vriend een zaak had opgestart wegens nieuwe problemen met "KeN". U huwde in november 2005 zonder medeweten van uw familie. Op 15 december 2005 vielen uw familieleden samen met "KeN"-leden het huis van uw schoonouders aan waarbij u kon vluchten maar uw echtgenote uit het oog verloor. Na aankomst in België vernam u dat er twee blasfemieaanklachten tegen u waren, een klacht ingediend door een oom en een door "KeN" (zie gehoor CGVS 11/10/2006). **Nergens sprak u dus over de klacht door uw familie daterende van 15 april 2007 en uw daarop volgende arrestatie in Pakistan.** Uw echtgenote schetste jullie asielmotieven op een heel andere wijze, zoals hierboven al blijkt. Volgens haar huwden jullie op 12 oktober voor de rechtbank, en had u

zich kort voordien tot Ahmadiyya bekeerd. Na een incident verhuisden jullie naar Lahore. Volgens haar diende u er op 16 december 2006 klacht in tegen uw familie. Na een nieuwe verhuis werd u volgens haar op 25 april 2007 gearresteerd, en was zij net aan een detentie ontsnapt. Sindsdien was u volgens haar in de gevangenis. Uw echtgenote beweerde tevens in haar eerste asielaanvraag dat ze sinds haar aankomst in België al twee keer contact had met uw advocaat om u op borg vrij te krijgen, terwijl u dus al sinds 4 januari 2006 in België verbleef en in de asielprocedure zat (CGVS echtgenote 9/10/2007, p. 11). Uw echtgenote sprak ook niet over de aanval door uw familie op haar familie in december 2005.

Uit de verklaringen van uw echtgenote is bovendien duidelijk gebleken dat zij wel degelijk snel na haar aankomst op de hoogte was van uw aanwezigheid in België aangezien ze nu in haar tweede asielaanvraag stelt dat jullie sinds haar aankomst in België in Antwerpen wonen (CGVS echtgenote 17/10/2014, p. 3). Uw vrouw verklaarde zelfs in haar eerste asielaanvraag dat zij bij de neef van een vriend van u woonde in de X., in Antwerpen (DVZ Verklaring, vraag 9; CGVS 9/10/2007 p. 3). Laat dat nu net het adres zijn waar u volgens het wachtregister op 20 augustus 2007 werd geregistreerd (zie uittreksel wachtregister in administratief dossier). Hieruit blijkt dat uw echtgenote bewust voor de asielinstanties loog over uw verblijfplaats. Ook u loog hierover: in uw tweede asielaanvraag, waarbij u op 29 april 2008 bovenvermeld adres opgaf aan DVZ, maakte u geen enkele melding van de aanwezigheid van uw echtgenote daar, terwijl ze al op 16 augustus 2007 asiel had aangevraagd en daarbij dit adres had opgegeven (zie DVZ echtgenoot tweede aanvraag). U beweerde er zelfs contact te hebben gehad met uw echtgenote [in Pakistan]. Bovendien beweerde uw echtgenote nog tijdens haar eerste asielaanvraag dat **ook haar familie** samen met uw familie een **klacht had ingediend** tegen jullie, terwijl **u nergens in uw eerste asielaanvraag melding maakte van problemen met haar familie** en enkel uw eigen familie en leden van "Khatme Nabuwat" vreesde (CGVS echtgenote 9/10/2007 p. 4). Aan de vermeende problemen omwille van uw bekering tot het Ahmadiyyageloof kan gezien al deze nieuwe vaststellingen in het kader van jullie eerste asielaanvraag dan ook geen geloof meer worden gehecht. Geloofwaardige verklaringen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan bescherming. Nogmaals blijkt uit dit alles de intentionele misleiding van jullie kant van de Belgische asielinstanties.

U diende op basis van dezelfde asielmotieven een tweede asielaanvraag in die door DVZ niet in overweging werd genomen. U diende tegen deze beslissing door DVZ geen beroep in waardoor er u geen beroepsmogelijkheden resten en de eerdere beslissingen geldig blijven. Bovendien dient nu te worden vastgesteld dat u in die tweede asielaanvraag voor DVZ een kopie van een FIR n° 210/07 dd. 15/04/2007 voorlegde, dezelfde klacht die in de eerste asielaanvraag van uw echtgenote als frauduleus werd bestempeld.

Het CGVS kan zich er dus in uw derde asielaanvraag toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling, of de status van subsidiaire bescherming. In casu dient te worden gesteld dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

U baseert zich voor uw derde asielaanvraag nog steeds op dezelfde asielmotieven, met name uw vrees voor een arrestatie door de autoriteiten wegens blasfemieaanklachten en uw vrees voor uw leven omwille van uw bekering tot het Ahmadigeloof, zoals u tijdens uw eerste asielaanvraag reeds ook stelde (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 15, 18, en CGVS 17/10/2014 p. 3 e.v.). U verwees opnieuw naar uw problemen met uw eigen (extremistische) familie, dat u nog steeds gezocht wordt in Pakistan na officiële klachten tegen u, alsook naar enkele incidenten waarbij familieleden van uw vrouw betrokken waren en naar de algemene problemen waar Ahmadi's in Pakistan mee geconfronteerd worden. Gezien er in uw voorgaande asielaanvragen geen geloof kon worden gehecht aan uw bekering tot het Ahmadigeloof, kon er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit voortvloeiden met uw familie, een extreemreligieuze organisatie en de Pakistaanse autoriteiten.

Om deze vrees voor vervolging nogmaals aan te tonen legde u een nieuw arrestatiebevel dd. 30/01/2014 voor. Na uw vertrek in 2006 zouden er ook twee nieuwe klachten tegen u ingediend zijn, maar deze kon u niet voorleggen. U zei net als in uw eerste asielaanvraag dat uw advocaat hier te veel geld voor vroeg (CGVS 17/10/2014, p. 6). Het originele arrestatiebevel dd. 30/01/2014 dat u nu voorlegt om aan te tonen dat u ook na uw vertrek nog gezocht wordt in Pakistan is volgens u gebaseerd op klachten die tegen u werden ingediend na uw vertrek uit Pakistan. Het is dan ook erg merkwaardig dat uit het arrestatiebevel zelf en uit de bijgevoegde brief van uw Pakistaanse advocaat duidelijk blijkt dat het verbonden is aan een klacht die werd ingediend in 2005, meer bepaald FIR n° 780/05 dd. 5/02/2005 onder wetsartikels 295a en 295c. Vreemd genoeg legde u in uw eerste asielaanvraag geen FIR neer uit 2005, wel twee uit 2006 en daarbij een FIR dd. 5/02/2006, eveneens **onder dezelfde wetsartikels en ook opgesteld door het Ferozwala Police Station**. Bovendien blijkt er op dat eerder voorgelegde FIR uit 2006 **eveneens een referentienummer 780/05** te staan (zie rechterhoek document). Er kan dan ook

worden vermoed dat dit om hetzelfde FIR gaat dat in uw eerste asielaanvraag gedateerd werd in 2006 in plaats van nu 2005 (zie groene map). In uw eerste asielaanvraag werden al ernstige twijfels geuit bij de door u voorgelegde stukken. Het feit dat u nu nog een bijkomend stuk voorlegt dat naar een eerder voorgelegd document verwijst kan deze twijfels niet wegnemen, te meer dit arrestatiebevel nog steeds verband houdt met de problemen die ontstonden na uw bekering tot het Ahmadigeloof en waaraan zoals eerder gesteld geen geloof kan worden gehecht.

U wist verder niet wanneer deze twee nieuwe FIR's waarover u nu spreekt tegen u werden ingediend en u was ook niet zeker van wat er precies in deze FIR's zou staan (CGVS 17/10/2015, p. 7, 8). Uw zus zou u gewoon op de hoogte hebben gebracht dat uw broers u opnieuw zochten (CGVS 17/10/2015, p. 6, 7). Dat u bij uw derde asielaanvraag er nog steeds niet in slaagde om alle bewijzen aangaande uw problemen voor te leggen of om via uw religieuze gemeenschap in Pakistan of België een advocaat aan te duiden die wel alle hulp konden bieden, is opmerkelijk. U legde na het laatste gehoor op het CGVS plots nog een fotokopie van een "FIR" (N° 344/10) voor. Uit de vertaling bleek dat er op 10 oktober 2010 een klacht tegen u werd ingediend omdat u op dat moment het Ahmadigeloof aan het prediken was (zie vertaling "FIR" groene map). Het is vreemd dat er op dat moment zo'n klacht tegen u werd ingediend gezien u al sinds 2006 niet meer in Pakistan verblijft en dus helemaal niet op dat moment aan het prediken kon zijn. Zelfs al zou het gaan om een valse klacht, dan nog is het opmerkelijk dat u pas vier jaar later deze "FIR" voorlegde en deze zelfs niet op het gehoor zelf kon voorleggen, maar deze pas nadien zonder enige verdere verklaring toevoegde aan uw dossier. Uw gebrekkige kennis over deze klacht, die tenslotte al vier jaar oud zou zijn, zet de geloofwaardigheid van uw actuele problemen verder op de helling.

Het is verder opvallend dat u net als in uw eerste asielaanvraag de betrokkenheid van uw familie bij "Khatme Nabuwat", de personen/organisatie die u beweerde te vrezen, niet voldoende kan duiden. U legde in uw eerste asielaanvraag over uw neef B. en uw oom en hun precieze betrokkenheid geen eenduidige verklaringen af. In uw derde asielaanvraag maakte u plots geen melding meer van uw oom, maar stelde u dat uw neef B. de voorzitter was van "Khatme Nabuwat". Over de betrokkenheid van uw broers bleef u dan weer erg vaag want in werkelijkheid wist u niet wat zij te maken hadden met "Khatme Nabuwat" (CGVS 17/10/2015, p. 7-8). U verwees verder nog naar hun contacten binnen de eveneens extreemreligieuze organisatie "Lashkar-e-Taiba", maar verder dan de naam van de vorige voorzitter komt u niet (CGVS 17/10/2014, p. 7-8). Uw familie zou u zelfs ontferd hebben omwille van uw bekering en u legde hier een attest van neer om dit te bewijzen. Echter, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering tot het Ahmadigeloof kan er evenmin geloof worden gehecht aan dit attest in verband met de erfenis.

Dat u in uw derde asielaanvraag nog steeds zo onduidelijk en vaag blijft over uw problemen in Pakistan is sprekend voor de algehele geloofwaardigheid van uw dossier. Hierbij komt nog dat uw vrouw blijkbaar evenmin op de hoogte is van uw en dus ook haar problemen. Ze verklaarde dat u veel problemen hebt, maar niet weet wat. Ze verwees naar FIR's en misschien ook een arrestatiebevel. Wanneer er meer over deze documenten gevraagd werd stelde zij dat ze er niets van wist. Zij wist niet eens wie de FIR's tegen u indiende en wat de inhoud is van de FIR's en het arrestatiebevel (CGVS echtgenote 17/10/2015, p. 11-12). Opnieuw is deze houding onverenigbaar met een gegronde en ernstige vrees voor vervolging.

Voorts verwees u voor uw gegronde vrees naar uw schoonfamilie die zich nog in Pakistan bevindt en van wie verschillende leden een functie binnen de Ahmadigemeenschap uitoefenen en hierdoor problemen hebben gekend. Echter leggen u en uw echtgenote hieromtrent geen eenduidige verklaringen af. Volgens uw verklaringen zou uw **schoonmoeder heel actief betrokken zijn bij de gemeenschap en dit sinds u haar kent** en zou uw **schoonvader al zeker 20 jaar actief** zijn binnen de gemeenschap (CGVS, 17/10/2014, p. 12, 15). Hoewel uw schoonvader al 20 jaar zijn functie uitoefent volgens u, kon u hier echter weinig over vertellen. U verwees naar één of andere administratieve functie, maar u wist niet wat hij deed. Het is echter erg opmerkelijk dat uw vrouw Rubina tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde dat **haar moeder voorzitter was, maar dat ze reeds gestopt was** met deze functie toen ze nog in Pakistan verbleef. Wanneer het CGVS vervolgens vroeg of **andere van haar familieleden functies** uitoefenden, verklaarde uw echtgenote van **niet** (CGVS echtgenote, 9/10/2007, p. 9). Uw echtgenote sprak zichzelf ook tegen in haar opeenvolgende verklaringen: tijdens haar tweede asielaanvraag vertelde ze erg uitgebreid over de actuele functie van haar moeder als voorzitter van de regio Darul Zekr, terwijl ze in haar eerste asielaanvraag nog stelde dat haar moeder reeds gestopt was met haar functie toen ze nog in Pakistan woonde (CGVS 9/10/2007 echtgenote, p. 9 en CGVS 17/10/2014 echtgenote, p. 6-7). Uw schoonbroer, die zou omgekomen zijn bij een aanslag, had voor zijn dood ook een actieve functie, maar meer in detail over zijn taken kon u niet spreken. Hij zou onder andere niet-Ahmadi's hebben proberen te bekeren, net zoals u destijds zelf overtuigd werd zegt u. Het is dan wel opmerkelijk dat u niet kon zeggen wat u precies overtuigde en op welke manier uw schoonbroer anderen probeert te overtuigen zich te bekeren (CGVS 17/10/2014, p.

14). Opvallend is trouwens dat uw echtgenote deze aanslag aanvankelijk in haar gehoor in 2008 situeert, om ze dan in 2010 te plaatsen (CGVS echtgenote 17/10/2015 p. 4-5). Zelf weet u ook niet goed of het in 2011, 2012 of 2010 gebeurde (CGVS 17/10/2015 p. 13). Nochtans kan verwacht worden dat men een gebeurtenis met die impact toch redelijk concreet zou weten in de tijd de situeren, zeker omdat uw echtgenote beweert dat haar ouders sindsdien nog bedreigd werden, en dit element wordt aangehaald om jullie actuele vrees voor vervolging aan te tonen.

Hoewel u in uw derde asielaanvraag verwijst naar de problemen van uw schoonfamilie om aan te tonen dat ook u gevaar loopt in Pakistan kon u hierover slechts in erg algemene bewoordingen toelichting geven. U verwees naar verschillende FIR's tegen mensen die behoren tot de Ahmadigemeenschap, onder wie ook uw schoonvader. U voegde er onmiddellijk aan toe dat zijn naam hier niet in vermeld stond maar dat het ook wel tegen hem gericht is. U kon niet concreet vertellen van wanneer deze FIR's dateerden, ze werden namelijk verspreid over verschillende jaren heen (CGVS 17/10/2014, p. 11, 12). Uw vrouw kon evenmin iets concreter vertellen over deze FIR's en over de betrokkenheid van haar vader hierbij (CGVS echtgenote 17/10/2014, p. 13-14). Zo wist uw vrouw niet wie er verantwoordelijk is voor de problemen waarmee haar eigen familie geconfronteerd wordt. Ze verwijst erg algemeen naar "de soennieten en de sjiïeten". Het zouden mensen uit de buurt zijn, maar verdere details kon ze niet geven (CGVS 17/10/2014 echtgenote, p. 10). Ze noemde plots wel nog ene N., een maulvi, maar verder kon zij geen concrete personen of betrokkenen noemen (CGVS 17/10/2014, p. 15). Dat ook uw vrouw zo weinig concreet kon vertellen over de problemen van haar eigen familie, terwijl ze duidelijk stelt dat hun activisme en problemen een motief is voor haar nieuwe asielaanvraag, bevestigt nog maar eens dat het voorgehouden asielrelaas niet waar is (CGVS echtgenote 17/10/2015 p. 5).

Verder legde u een artikel voor waarin verwezen werd naar de moord in 2014 op dokter W.M., een Ahmadi. U beweerde dat dit **een neef van uw vrouw** was (CGVS 17/10/2015 p. 10). Volgens uw vrouw ging het om **een verre neef van haar moeder** (CGVS 17/10/2014, p. 9). Dat dit daadwerkelijk een familielid zou zijn van uw vrouw kunnen noch u noch uw echtgenote middels documenten of jullie verklaringen aantonen. Er kan toch ook verwacht worden dat u iets preciezer dan ergens in 2014 zou kunnen aangeven wanneer dit familielid van uw echtgenote dan vermoord werd in Pakistan. Het louter voorleggen van een krantenartikel over dit incident is evenmin voldoende om uw hieraan gelinkte persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen aangezien iedereen dergelijke artikels kan bekomen en voorleggen. Verder haalde u aan dat iemand van uw schoonfamilie iets positief op facebook had geplaatst over de Ahmadi-gemeenschap. Ten gevolge hiervan werden hun huizen in Gujranwala in brand gestoken en werden veel inwoners levend verbrand. U wist niet precies wat de naam van dit familielid van uw echtgenote was, onder welke naam hij op facebook bekend was en wanneer hij dit precies gepubliceerd had op facebook. Verder kon u niet uitleggen wie er achter deze brandstichting zat en wat er na dit incident allemaal ondernomen werd door de autoriteiten en/of de Ahmadigemeenschap zelf (CGVS 17/10/2015, p. 11). Uw vrouw bleek hierover dan weer amper iets te weten. Ze verklaarde wel dat een nicht van haar vader samen met haar twee dochters levend werden verbrand, maar over een zekere W. die iets op facebook postte waardoor hun huis in brand werd gestoken bleek ze niets te weten. Eveneens opmerkelijk is dat ze niets eens de namen van die twee omgekomen dochters kende (CGVS 17/10/2015 echtgenote, p. 13). Er kan dan ook worden besloten dat jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat bepaalde van jullie familieleden dermate problemen hebben gekend waarvoor het voor jullie eveneens onmogelijk is om terug te keren naar Pakistan.

De overige documenten kunnen in het licht van bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De kranten en algemene informatie hebben slechts betrekking op de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan. De foto's van het graf van uw moeder kunnen hoogstens bevestigen dat ze intussen overleden is. De documenten met betrekking tot uw betrokkenheid bij de Ahmadigemeenschap werden een maand na het gehoor op het CGVS opgestuurd. Dit bleken brieven van de kalief te zijn gericht aan u en uw vrouw. U legde nog ontvangstbewijzen van donaties voor die uw betrokkenheid tot de Ahmadi-gemeenschap in België moeten bewijzen. Dit neemt niet weg dat er nog steeds geen geloof gehecht werd aan uw verklaringen dat u een bekeerde Ahmadi zou zijn. Opnieuw legde u documenten neer met betrekking tot uw ba'ait (bekering). Deze documenten en uw ba'ait werden reeds in uw eerste asielaanvraag beoordeeld en ongeloofwaardig bevonden. Gezien bovenstaande vaststellingen en het gegeven dat u en uw vrouw reeds van bij jullie eerste asielaanvraag valse documenten en verklaringen aflegden mag er getwijfeld worden aan de echtheid van al uw documenten die uw relaas dienen te ondersteunen.

Volgens het medische attest zou u neurologische problemen hebben, maar dit heeft verder geen betrekking op uw asielrelaas. Er dient te worden opgemerkt dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een

aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot dient te worden vermeld dat voor uw echtgenote Rubina Safdar (OV 6.131.734) die zich op dezelfde asielmotieven baseert, het CGVS eveneens is overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van S.R.:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Lahore in de provincie Punjab. U bent Ahmadimoslim van geboorte. In uw eerste asielaanvraag beweerde u het volgende: u hielp vroeger uw moeder bij het uitoefenen van haar taak als voorzitter van de gemeenschap in jullie wijk. Toen u naar België kwam stopte uw moeder met deze functie. U werkte zelf als bediende in een textielbedrijf. S.A. was een van uw collega's en jullie begonnen na een tijdje een relatie. S.A. was echter een soennitische moslim en geen Ahmadi. Jullie huwden op 12 oktober 2006 op de rechtbank omdat

jullie beide families geen toestemming wilden geven voor een huwelijk. Uw echtgenoot bekeerde zich enkele maanden voor jullie huwelijk tot het Ahmadiyyageloof. Enkele weken na het huwelijk biechtte u uw familie op gehuwd te zijn met S.A.. U werd daarop geslagen en in het huis opgesloten maar kon na enkele dagen wegvlugten. Kort na het huwelijk vonden jullie via een vriendin een woning in Cantonement, Lahore. Omdat de schoonfamilie jullie daar op het spoor kwamen besloten jullie te verhuizen. Uw echtgenoot diende op 16 december 2006 een klacht in tegen zijn eigen familie wegens bedreigingen maar de politie wou jullie niet helpen. Daarna verhuisden jullie naar een vriendin, S., in Narowal. U woonde er ongeveer twee maanden. Op 25 april 2007 werd uw echtgenoot gearresteerd. Via een list hadden de familieleden van uw echtgenoot samen met enkele mauvi's hem naar een plaats gelokt waar hij werd opgepakt. Uw schoonfamilie had immers op 15 april 2007 een klacht ingediend tegen u en uw echtgenoot onder een van de blasfemiewetsartikels. U kon net aan een arrestatie ontsnappen. De familie van uw vriendin bracht u de dag nadien naar de ngo "Aurat Foundation" in Islamabad waar u nog enkele maanden onderdook. Uw echtgenoot was naar de Kot Lakhpat-gevangenis bij Lahore overgebracht waar hij ten tijde van uw eerste asielaanvraag nog steeds opgesloten zat. Vrienden van uw echtgenoot zouden intussen proberen hem vrij te krijgen maar u diende het land te verlaten. Op 12 augustus 2007 nam u in Islamabad een vlucht met bestemming Dubai. Via Abu Dhabi en Parijs bereikte u op 13 augustus 2007 België en op 16 augustus 2007 verklaarde u zich hier zonder uw echtgenoot vluchteling. Uw ouders verhuisden na uw vertrek naar een ander, onbekend adres en de politie zou ook na uw vertrek nog naar u op zoek zijn. U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielaanvraag: uw Pakistaanse identiteitskaart, bewijzen van donaties aan de Ahmadi-gemeenschap, brieven van het secretariaat van kalief Ma.A., "FIR" n° 57/06 dd. 16/12/2006, een bewijs dat uw echtgenoot zich bekeerde tot Ahmadiyya, kopie van "FIR" n° 210/07 dd. 15/04/2007, een adressenlijst van Ahmadi's, een attest betreffende de bekering van uw echtgenoot, kopie van een huwelijksakte, een brief van advocaat M.N.A.T. en een attest van "Aurat Foundation Islamabad".

Op 6 maart 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 28 juli 2008 werd deze beslissing in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en u diende hier op 18 juli 2014 een tweede asielaanvraag in, gebaseerd op dezelfde asielmotieven, deze keer samen met uw echtgenoot S.S. (OV n° 5861200) die hier die dag een derde asielaanvraag indiende. Sinds uw aankomst in België kreeg u samen met uw man drie kinderen. U kan niet terug naar Pakistan omdat u Ahmadi bent en gehuwd bent met een bekeerde Ahmadi. Ahmadi's worden vervolgd in Pakistan en u vreest bij een terugkeer door de familie van uw echtgenoot vermoord te worden omwille van uw geloof. U herhaalt dat uw echtgenoot problemen heeft met zijn familie, er zouden klachten en een arrestatiebevel tegen hem bestaan. Uw familie is heel actief binnen de religieuze gemeenschap, uw moeder is al tien-twaalf jaar voorzitter van jullie wijk, uw vader heeft ook een administratieve functie. Uw broer, die ook leider was van de "khuddam" (jeugd), zou omgekomen zijn bij een aanslag samen met twee neven. Uw ouders en andere familieleden worden in Pakistan nog steeds bedreigd en enkele van familieleden werden vermoord omwille van hun geloof. Een neef M.M. die in de VS woonde werd in 2014 bij een bezoek aan Pakistan vermoord. Uw echtgenoot heeft ook medische problemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een arrestatiebevel dd. 30/01/2014, een brief van uw advocaat, verschillende kranten Al Fazl, krantenartikels over de aanslag waarbij uw broer omkwam, algemene "FIR's" en twee foto's van het graf van uw schoonmoeder. Na uw gehoor stuurde uw echtgenoot nog bijkomende documenten op die betrekking hebben op de betrokkenheid van uw familie bij de Ahmadigemeenschap, ontvangstbewijzen van jullie bijdrages, brieven van de kalief gericht aan u en uw vader, de ba'ait van uw man, een document met betrekking tot een 100-jarige viering en een artikel alsook een "FIR" n° 344/10, een attest in verband met de onterving van uw man en documenten van jullie integratie in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. U baseert uw asielaanvraag op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw man S.S.. In zijn hoofdte werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat aan jullie problemen in Pakistan geen geloof kan worden gehecht. Hierbij dient ook te worden vermeld dat er tussen uw verklaringen in uw eerste asielaanvraag en die gedaan door uw echtgenoot in zijn eerste aanvraag ernstige discrepanties zijn vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven compleet teniet worden gedaan. Het CGVS verwijst voor verdere details naar de beslissing van uw echtgenoot, die als volgt luidt:

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U bent hier echter niet in geslaagd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS inzake uw vorige asielaanvraag op 26 oktober 2006 reeds een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, en daarbij opmerkte dat aan uw asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Er werd vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw beweerd bekeerling tot het Ahmadi-geloof en de hieraan verbonden problemen met de Pakistaanse autoriteiten, uw schoonfamilie en met de extreemreligieuze organisatie "Khatme Nabuwat" niet geloofwaardig waren. Zo maakte u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk bekeerd bent gezien u dermate vaag bleef over de hele procedure die hieraan te pas komt en kon u nauwelijks iets vertellen over het document dat u moest invullen en de inhoud hiervan. Het door u voorgelegde document om uw bekering aan te tonen was trouwens ook volledig in strijd met de door u afgelegde verklaringen op het CGVS. Mogelijk bent u dan wel Ahmadi van geboorte, maar in ieder geval geen soenniet die zich tot Ahmadiyya bekeerde. Eveneens werd er getwijfeld aan de geloofwaardigheid van al uw problemen ten gevolge van uw bekering en aan de banden van uw familieleden met "Khatme Nabuwat". De door u voorgelegde documenten om deze problemen te staven waren daarenboven compleet in strijd met uw verklaringen. De authenticiteit van deze documenten kon niet worden aangetoond. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen.

In het kader van uw echtgenotes eerste asielaanvraag werd door het CGVS eveneens een beslissing tot weigeringsbeslissing genomen. Zij diende hier los van u een eerste asielaanvraag in op 16 augustus 2007, volgens haar verklaringen niet wetende dat u toen ook in België verbleef. Volgens haar **was u nog in een Pakistaanse gevangenis sinds uw arrestatie daar op 25 april 2007, terwijl u hier al op 4 januari 2006 een asielaanvraag had ingediend**. Er werd echter door het CGVS vastgesteld dat **de twee "FIR's"** die zij voorlegde om jullie problemen in Pakistan aan te tonen (FIR 57/06 dd. 16/12/2006 en FIR 210/07 dd. 15/04/2007), na controle met de overeenstemmende serienummers in de betreffende logboeken **niet authentiek waren**. De inhoud van die geraadpleegde "FIR's" bleek immers compleet anders te zijn dan wat zij voorlegde. Aan de verklaring van uw vrouw tijdens haar eerste asielaanvraag dat u gearresteerd werd op 25 april 2007 door de politie en opgesloten werd in de gevangenis in Pakistan op basis van één van de door uw vrouw voorgelegde "FIR's" die na authenticatie vals bevonden werden, kon dan ook geen enkel geloof worden gehecht (FIR n°210/07 dd. 15/04/2007) (CGVS echtgenote, 9/10/2007, p. 14). Evenmin kon er geloof worden gehecht aan haar bewering dat ze zelf ook beschuldigd was wegens blasfemie maar aan een arrestatie had kunnen ontsnappen en onderduiken.

Bovendien kunnen er nu belangrijke discrepanties worden vastgesteld tussen haar initiële verklaringen over jullie problemen en de uwe, die gezien jullie initiële intentionele misleiding van de asielinstanties niet eerder zijn opgemerkt. U schetste uw asielmotieven als volgt: na uw bekering in april 2004 tot het Ahmadi-geloof kreeg u problemen op uw werk en met uw familie. In november 2004 werd u neergestoken door onbekenden, leden van "Khatme Nabuwat" bleek later. In april 2005 verliet u Faisalabad waar u met een vriend een zaak had opgestart wegens nieuwe problemen met "KeN". U huwde in november 2005 zonder medeweten van uw familie. Op 15 december 2005 vielen uw familieleden samen met "KeN"-leden het huis van uw schoonouders aan waarbij u kon vluchten maar uw echtgenote uit het oog verloor. Na aankomst in België vernam u dat er twee blasfemieaanklachten tegen u waren, een klacht ingediend door een oom en een door "KeN" (zie gehoor CGVS 11/10/2006). **Nergens sprak u dus over de klacht door uw familie daterende van 15 april 2007 en uw daarop**

volgende arrestatie in Pakistan. Uw echtgenote schetste jullie asielmotieven op een heel andere wijze, zoals hierboven al blijkt. Volgens haar huwden jullie op 12 oktober voor de rechtbank, en had u zich kort voordien tot Ahmadiyya bekeerd. Na een incident verhuisden jullie naar Lahore. Volgens haar diende u er op 16 december 2006 klacht in tegen uw familie. Na een nieuwe verhuis werd u volgens haar op 25 april 2007 gearresteerd, en was zij net aan een detentie ontsnapt. Sindsdien was u volgens haar in de gevangenis. Uw echtgenote beweerde tevens in haar eerste asielaanvraag dat ze sinds haar aankomst in België al twee keer contact had met uw advocaat om u op borg vrij te krijgen, terwijl u dus al sinds 4 januari 2006 in België verbleef en in de asielprocedure zat (CGVS echtgenote 9/10/2007, p. 11). Uw echtgenote sprak ook niet over de aanval door uw familie op haar familie in december 2005.

Uit de verklaringen van uw echtgenote is bovendien duidelijk gebleken dat zij wel degelijk snel na haar aankomst op de hoogte was van uw aanwezigheid in België aangezien ze nu in haar tweede asielaanvraag stelt dat jullie sinds haar aankomst in België in Antwerpen wonen (CGVS echtgenote 17/10/2014, p. 3). Uw vrouw verklaarde zelfs in haar eerste asielaanvraag dat zij bij de neef van een vriend van u woonde in de Lange Beeldekensstraat 324, in Antwerpen (DVZ Verklaring, vraag 9; CGVS 9/10/2007 p. 3). Laat dat nu net het adres zijn waar u volgens het wachtregister op 20 augustus 2007 werd geregistreerd (zie uittreksel wachtregister in administratief dossier). Hieruit blijkt dat uw echtgenote bewust voor de asielinstanties loog over uw verblijfplaats. Ook u loog hierover: in uw tweede asielaanvraag, waarbij u op 29 april 2008 bovenvermeld adres opgaf aan DVZ, maakte u geen enkele melding van de aanwezigheid van uw echtgenote daar, terwijl ze al op 16 augustus 2007 asiel had aangevraagd en daarbij dit adres had opgegeven (zie DVZ echtgenoot tweede aanvraag). U beweerde er zelfs contact te hebben gehad met uw echtgenote [in Pakistan]. Bovendien beweerde uw echtgenote nog tijdens haar eerste asielaanvraag dat **ook haar familie** samen met uw familie een **klacht had ingediend** tegen jullie, terwijl u **nergens in uw eerste asielaanvraag melding maakte van problemen met haar familie** en enkel uw eigen familie en leden van "Khatme Nabuwat" vreesde (CGVS echtgenote 9/10/2007 p. 4). Aan de vermeende problemen omwille van uw bekering tot het Ahmadiyyageloof kan gezien al deze nieuwe vaststellingen in het kader van jullie eerste asielaanvraag dan ook geen geloof meer worden gehecht. Geloofwaardige verklaringen zijn nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan bescherming. Nogmaals blijkt uit dit alles de intentionele misleiding van jullie kant van de Belgische asielinstanties.

U diende op basis van dezelfde asielmotieven een tweede asielaanvraag in die door DVZ niet in overweging werd genomen. U diende tegen deze beslissing door DVZ geen beroep in waardoor er u geen beroepsmogelijkheden resten en de eerdere beslissingen geldig blijven. Bovendien dient nu te worden vastgesteld dat u in die tweede asielaanvraag voor DVZ een kopie van een FIR n° 210/07 dd. 15/04/2007 voorlegde, dezelfde klacht die in de eerste asielaanvraag van uw echtgenote als frauduleus werd bestempeld.

Het CGVS kan zich er dus in uw derde asielaanvraag toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling, of de status van subsidiaire bescherming. In casu dient te worden gesteld dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

U baseert zich voor uw derde asielaanvraag nog steeds op dezelfde asielmotieven, met name uw vrees voor een arrestatie door de autoriteiten wegens blasfemieaanklachten en uw vrees voor uw leven omwille van uw bekering tot het Ahmadigeloof, zoals u tijdens uw eerste asielaanvraag reeds ook stelde (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 15, 18, en CGVS 17/10/2014 p. 3 e.v.). U verwees opnieuw naar uw problemen met uw eigen (extremistische) familie, dat u nog steeds gezocht wordt in Pakistan na officiële klachten tegen u, alsook naar enkele incidenten waarbij familieleden van uw vrouw betrokken waren en naar de algemene problemen waar Ahmadi's in Pakistan mee geconfronteerd worden. Gezien er in uw voorgaande asielaanvragen geen geloof kon worden gehecht aan uw bekering tot het Ahmadigeloof, kon er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit voortvloeiden met uw familie, een extreemreligieuze organisatie en de Pakistaanse autoriteiten.

Om deze vrees voor vervolging nogmaals aan te tonen legde u een nieuw arrestatiebevel dd. 30/01/2014 voor. Na uw vertrek in 2006 zouden er ook twee nieuwe klachten tegen u ingediend zijn, maar deze kon u niet voorleggen. U zei net als in uw eerste asielaanvraag dat uw advocaat hier te veel geld voor vroeg (CGVS 17/10/2014, p. 6). Het originele arrestatiebevel dd. 30/01/2014 dat u nu voorlegt om aan te tonen dat u ook na uw vertrek nog gezocht wordt in Pakistan is volgens u gebaseerd op klachten die tegen u werden ingediend na uw vertrek uit Pakistan. Het is dan ook erg merkwaardig dat uit het arrestatiebevel zelf en uit de bijgevoegde brief van uw Pakistaanse advocaat duidelijk blijkt dat het verbonden is aan een klacht die werd ingediend in 2005, meer bepaald FIR n° 780/05 dd. 5/02/2005 onder wetsartikels 295a en 295c. Vreemd genoeg legde u in uw eerste asielaanvraag geen FIR neer uit 2005, wel twee uit 2006 en daarbij een FIR dd. 5/02/2006, eveneens **onder dezelfde wetsartikels en**

ook opgesteld door het Ferozwala Police Station. Bovendien blijkt er op dat eerder voorgelegde FIR uit 2006 **eveneens een referentienummer 780/05** te staan (zie rechterhoek document). Er kan dan ook worden vermoed dat dit om hetzelfde FIR gaat dat in uw eerste asielaanvraag gedateerd werd in 2006 in plaats van nu 2005 (zie groene map). In uw eerste asielaanvraag werden al ernstige twijfels geuit bij de door u voorgelegde stukken. Het feit dat u nu nog een bijkomend stuk voorlegt dat naar een eerder voorgelegd document verwijst kan deze twijfels niet wegnemen, te meer dit arrestatiebevel nog steeds verband houdt met de problemen die ontstonden na uw bekering tot het Ahmadigeloof en waaraan zoals eerder gesteld geen geloof kan worden gehecht.

U wist verder niet wanneer deze twee nieuwe FIR's waarover u nu spreekt tegen u werden ingediend en u was ook niet zeker van wat er precies in deze FIR's zou staan (CGVS 17/10/2015, p. 7, 8). Uw zus zou u gewoon op de hoogte hebben gebracht dat uw broers u opnieuw zochten (CGVS 17/10/2015, p. 6, 7). Dat u bij uw derde asielaanvraag er nog steeds niet in slaagde om alle bewijzen aangaande uw problemen voor te leggen of om via uw religieuze gemeenschap in Pakistan of België een advocaat aan te duiden die wel alle hulp konden bieden, is opmerkelijk. U legde na het laatste gehoor op het CGVS plots nog een fotokopie van een "FIR" (N° 344/10) voor. Uit de vertaling bleek dat er op 10 oktober 2010 een klacht tegen u werd ingediend omdat u op dat moment het Ahmadigeloof aan het prediken was (zie vertaling "FIR" groene map). Het is vreemd dat er op dat moment zo'n klacht tegen u werd ingediend gezien u al sinds 2006 niet meer in Pakistan verblijft en dus helemaal niet op dat moment aan het prediken kon zijn. Zelfs al zou het gaan om een valse klacht, dan nog is het opmerkelijk dat u pas vier jaar later deze "FIR" voorlegde en deze zelfs niet op het gehoor zelf kon voorleggen, maar deze pas nadien zonder enige verdere verklaring toevoegde aan uw dossier. Uw gebrekkige kennis over deze klacht, die tenslotte al vier jaar oud zou zijn, zet de geloofwaardigheid van uw actuele problemen verder op de helling.

Het is verder opvallend dat u net als in uw eerste asielaanvraag de betrokkenheid van uw familie bij "Khatme Nabuwat", de personen/organisatie die u beweerde te vrezen, niet voldoende kan duiden. U legde in uw eerste asielaanvraag over uw neef B. en uw oom en hun precieze betrokkenheid geen eenduidige verklaringen af. In uw derde asielaanvraag maakte u plots geen melding meer van uw oom, maar stelde u dat uw neef B. de voorzitter was van "Khatme Nabuwat". Over de betrokkenheid van uw broers bleef u dan weer erg vaag want in werkelijkheid wist u niet wat zij te maken hadden met "Khatme Nabuwat" (CGVS 17/10/2015, p. 7-8). U verwees verder nog naar hun contacten binnen de eveneens extreemreligieuze organisatie "Lashkar-e-Taiba", maar verder dan de naam van de vorige voorzitter komt u niet (CGVS 17/10/2014, p. 7-8). Uw familie zou u zelfs ontferd hebben omwille van uw bekering en u legde hier een attest van neer om dit te bewijzen. Echter, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bekering tot het Ahmadigeloof kan er evenmin geloof worden gehecht aan dit attest in verband met de erfenis.

Dat u in uw derde asielaanvraag nog steeds zo onduidelijk en vaag blijft over uw problemen in Pakistan is sprekend voor de algehele geloofwaardigheid van uw dossier. Hierbij komt nog dat uw vrouw blijkbaar evenmin op de hoogte is van uw en dus ook haar problemen. Ze verklaarde dat u veel problemen hebt, maar niet weet wat. Ze verwees naar FIR's en misschien ook een arrestatiebevel. Wanneer er meer over deze documenten gevraagd werd stelde zij dat ze er niets van wist. Zij wist niet eens wie de FIR's tegen u indiende en wat de inhoud is van de FIR's en het arrestatiebevel (CGVS echtgenote 17/10/2015, p. 11-12). Opnieuw is deze houding onverenigbaar met een gegronde en ernstige vrees voor vervolging.

Voorts verwees u voor uw gegronde vrees naar uw schoonfamilie die zich nog in Pakistan bevindt en van wie verschillende leden een functie binnen de Ahmadigemeenschap uitoefenen en hierdoor problemen hebben gekend. Echter leggen u en uw echtgenote hieromtrent geen eenduidige verklaringen af. Volgens uw verklaringen zou uw **schoonmoeder heel actief betrokken zijn bij de gemeenschap en dit sinds u haar kent** en zou uw **schoonvader al zeker 20 jaar actief** zijn binnen de gemeenschap (CGVS, 17/10/2014, p. 12, 15). Hoewel uw schoonvader al 20 jaar zijn functie uitoefent volgens u, kon u hier echter weinig over vertellen. U verwees naar één of andere administratieve functie, maar u wist niet wat hij deed. Het is echter erg opmerkelijk dat uw vrouw Rubina tijdens haar eerste asielaanvraag verklaarde dat **haar moeder voorzitter was, maar dat ze reeds gestopt was** met deze functie toen ze nog in Pakistan verbleef. Wanneer het CGVS vervolgens vroeg of **andere van haar familieleden functies** uitoefenden, verklaarde uw echtgenote van **niet** (CGVS echtgenote, 9/10/2007, p. 9). Uw echtgenote sprak zichzelf ook tegen in haar opeenvolgende verklaringen: tijdens haar tweede asielaanvraag vertelde ze erg uitgebreid over de actuele functie van haar moeder als voorzitter van de regio Darul Zekr, terwijl ze in haar eerste asielaanvraag nog stelde dat haar moeder reeds gestopt was met haar functie toen ze nog in Pakistan woonde (CGVS 9/10/2007 echtgenote, p. 9 en CGVS 17/10/2014 echtgenote, p. 6-7). Uw schoonbroer, die zou omgekomen zijn bij een aanslag, had voor zijn dood ook een actieve functie, maar meer in detail over zijn taken kon u niet spreken. Hij zou onder andere niet-Ahmadi's hebben proberen te bekeren, net zoals u destijds zelf

overtuigd werd zegt u. Het is dan wel opmerkelijk dat u niet kon zeggen wat u precies overtuigde en op welke manier uw schoonbroer anderen probeert te overtuigen zich te bekeren (CGVS 17/10/2014, p. 14). Opvallend is trouwens dat uw echtgenote deze aanslag aanvankelijk in haar gehoor in 2008 situeert, om ze dan in 2010 te plaatsen (CGVS echtgenote 17/10/2015 p. 4-5). Zelf weet u ook niet goed of het in 2011, 2012 of 2010 gebeurde (CGVS 17/10/2015 p. 13). Nochtans kan verwacht worden dat men een gebeurtenis met die impact toch redelijk concreet zou weten in de tijd de situeren, zeker omdat uw echtgenote beweert dat haar ouders sindsdien nog bedreigd werden, en dit element wordt aangehaald om jullie actuele vrees voor vervolging aan te tonen.

Hoewel u in uw derde asielaanvraag verwijst naar de problemen van uw schoonfamilie om aan te tonen dat ook u gevaar loopt in Pakistan kon u hierover slechts in erg algemene bewoordingen toelichting geven. U verwees naar verschillende FIR's tegen mensen die behoren tot de Ahmadigemeenschap, onder wie ook uw schoonvader. U voegde er onmiddellijk aan toe dat zijn naam hier niet in vermeld stond maar dat het ook wel tegen hem gericht is. U kon niet concreet vertellen van wanneer deze FIR's dateerden, ze werden namelijk verspreid over verschillende jaren heen (CGVS 17/10/2014, p. 11, 12). Uw vrouw kon evenmin iets concreter vertellen over deze FIR's en over de betrokkenheid van haar vader hierbij (CGVS echtgenote 17/10/2014, p. 13-14). Zo wist uw vrouw niet wie er verantwoordelijk is voor de problemen waarmee haar eigen familie geconfronteerd wordt. Ze verwijst erg algemeen naar "de soennieten en de sjiïeten". Het zouden mensen uit de buurt zijn, maar verdere details kon ze niet geven (CGVS 17/10/2014 echtgenote, p. 10). Ze noemde plots wel nog ene N., een mauvi, maar verder kon zij geen concrete personen of betrokkenen noemen (CGVS 17/10/2014, p. 15). Dat ook uw vrouw zo weinig concreet kon vertellen over de problemen van haar eigen familie, terwijl ze duidelijk stelt dat hun activisme en problemen een motief is voor haar nieuwe asielaanvraag, bevestigt nog maar eens dat het voorgehouden asielrelaas niet waar is (CGVS echtgenote 17/10/2015 p. 5).

Verder legde u een artikel voor waarin verwezen werd naar de moord in 2014 op dokter W.M., een Ahmadi. U beweerde dat dit **een neef van uw vrouw** was (CGVS 17/10/2015 p. 10). Volgens uw vrouw ging het om **een verre neef van haar moeder** (CGVS 17/10/2014, p. 9). Dat dit daadwerkelijk een familielid zou zijn van uw vrouw kunnen noch u noch uw echtgenote middels documenten of jullie verklaringen aantonen. Er kan toch ook verwacht worden dat u iets preciezer dan ergens in 2014 zou kunnen aangeven wanneer dit familielid van uw echtgenote dan vermoord werd in Pakistan. Het louter voorleggen van een krantenartikel over dit incident is evenmin voldoende om uw hieraan gelinkte persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen aangezien iedereen dergelijke artikels kan bekomen en voorleggen. Verder haalde u aan dat iemand van uw schoonfamilie iets positief op facebook had geplaatst over de Ahmadi-gemeenschap. Ten gevolge hiervan werden hun huizen in Gujranwala in brand gestoken en werden veel inwoners levend verbrand. U wist niet precies wat de naam van dit familielid van uw echtgenote was, onder welke naam hij op facebook bekend was en wanneer hij dit precies gepubliceerd had op facebook. Verder kon u niet uitleggen wie er achter deze brandstichting zat en wat er na dit incident allemaal ondernomen werd door de autoriteiten en/of de Ahmadigemeenschap zelf (CGVS 17/10/2015, p. 11). Uw vrouw bleek hierover dan weer amper iets te weten. Ze verklaarde wel dat een nicht van haar vader samen met haar twee dochters levend werden verbrand, maar over een zekere W. die iets op facebook postte waardoor hun huis in brand werd gestoken bleek ze niets te weten. Eveneens opmerkelijk is dat ze niets eens de namen van die twee omgekomen dochters kende (CGVS 17/10/2015 echtgenote, p. 13). Er kan dan ook worden besloten dat jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat bepaalde van jullie familieleden dermate problemen hebben gekend waarvoor het voor jullie eveneens onmogelijk is om terug te keren naar Pakistan.

De overige documenten kunnen in het licht van bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De kranten en algemene informatie hebben slechts betrekking op de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan. De foto's van het graf van uw moeder kunnen hoogstens bevestigen dat ze intussen overleden is. De documenten met betrekking tot uw betrokkenheid bij de Ahmadigemeenschap werden een maand na het gehoor op het CGVS opgestuurd. Dit bleken brieven van de kalief te zijn gericht aan u en uw vrouw. U legde nog ontvangstbewijzen van donaties voor die uw betrokkenheid tot de Ahmadi-gemeenschap in België moeten bewijzen. Dit neemt niet weg dat er nog steeds geen geloof gehecht werd aan uw verklaringen dat u een bekeerde Ahmadi zou zijn. Opnieuw legde u documenten neer met betrekking tot uw ba'ait (bekering). Deze documenten en uw ba'ait werden reeds in uw eerste asielaanvraag beoordeeld en ongeloofwaardig bevonden. Gezien bovenstaande vaststellingen en het gegeven dat u en uw vrouw reeds van bij jullie eerste asielaanvraag valse documenten en verklaringen aflegden mag er getwijfeld worden aan de echtheid van al uw documenten die uw relaas dienen te ondersteunen.

Volgens het medische attest zou u neurologische problemen hebben, maar dit heeft verder geen betrekking op uw asielrelaas. Er dient te worden opgemerkt dat deze medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge

artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers beroepen zich op "een schending van de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie".

"Verzoeker begrijpt niet hoe CGVS, de erkende vrees in hoofde van Ahmadiya's erkent, weigert de situatie in zijn land van herkomst grondig te onderzoeken en tegelijkertijd een negatieve beslissing

inzake hun asielaanvraag kan nemen! [...] Verzoekers zijn Ahmadi, wat, zoals het CGVS bevestigt, een risicoprofiel met zich meebrengt. Alhoewel het CGVS stelt te twifelen aan de bekering, vermeldt men eveneens zeer duidelijk dat aan de geloofsovertuiging an sich niet getwijfeld wordt." Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad. Zij voeren aan dat men louter verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Pakistan, doch geen onderzoek voert naar de veiligheidssituatie voor Ahmadi's. Wat van belang is volgens verzoekers is of zij hun geloof actief beleven en zij wijzen erop dat zij zich actief inzetten in de Ahmadiya-gemeenschap en deze zelfs in België blijven opzoeken, hetgeen blijkt uit hun documenten. Door de Pakistaanse overheid worden nog steeds een aantal wettelijke beperkingen opgelegd, die volgens hen een schending uitmaken van artikel 9 EVRM.

Verder begrijpen verzoekers niet waarom de neergelegde documenten niet zouden volstaan voor het CGVS. Dat men stelt dat deze na authenticatie vals zijn, is volgens hen een schending van de formele motiveringsplicht, daar verweerder laat uitschijnen een onderzoek te hebben gevoerd doch dit blijkt niet uit de bestreden beslissingen of het administratief dossier. Zij merken op dat zij de neergelegde documenten hebben gekregen van hun advocaat in Pakistan en *"Dat zij niet verantwoordelijk zijn voor de opstelling van de documenten en dat dit bijgevolg niet aan het verweten kan worden!"* Het attest in verband met de erfenis, waarvan de authenticiteit niet wordt betwijfeld, ondersteunt verzoekers verklaringen en bijgevolg *"volstaat ze om de mening van het CGVS om te buigen! [...] Het is juist omdat het document de beweringen van verzoekers staven, dat deze wel degelijk geloofwaardig zijn."* Verzoekers menen dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Vervolgens stellen verzoekers dat de situatie in Pakistan nog steeds zeer gevaarlijk is en dat de Pakistaanse autoriteiten er niet in slagen om de veiligheid van burgers te garanderen. Wanneer zij zouden moeten terugkeren, zal artikel 3 EVRM worden geschonden. Waar verweerder stelt dat het conflict in Pakistan zich slechts zeer plaatselijk voordoet, menen verzoekers dat een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd en verwijzen zij naar *"verschillende rapporten van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties"* bij onderhavig verzoekschrift *"die het tegengestelde bevestigen"*. Zij stellen dat zij een doelwit vormen voor de lokale autoriteiten omwille van het feit dat hun religie strafbaar is. Tevens wijzen zij erop dat zij gezocht worden, zoals blijkt uit de FIR's die zij bijbrengen.

Voorts menen verzoekers dat de bestreden beslissingen nalaten te motiveren waarom hen ook niet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Zij stellen *"Dat indien men het dossier van verzoekers grondig onderzoekt niet ernstig getwijfeld kan worden aan het feit dat zij wel degelijk afkomstig zijn uit Rusland en problemen kennen omwille van hun Tsjetsjeense origine en niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst."*

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift *"Recente mediaberichtgeving m.b.t. de situatie in Pakistan"* (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissingen wordt aan verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Ahmadi in Pakistan zich in een precare situatie bevinden, doch dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is en verzoekers hun vrees voor vervolging *in concreto* dienen aan te tonen, waar zij echter niet in slagen, (ii) in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen reeds

geen geloof werd gehecht aan het aangevoerde asielrelaas en zij geen elementen naar voren brengen bij onderhavige asielaanvragen die deze beoordeling zouden kunnen wijzigen, (iii) belangrijke discrepanties werden vastgesteld tussen verzoekers initiële verklaringen, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan het nieuwe arrestatiebevel en de nieuwe klachten tegen verzoeker, (v) verzoeker de betrokkenheid van zijn familie bij Khatme Nabuwat niet voldoende kan duiden, (vi) verzoekster niet op de hoogte is van verzoekers problemen, (vii) verzoekers geen eenduidige verklaringen afleggen over de activiteiten en de problemen van verzoeksters familie binnen de Ahmadi-gemeenschap, (viii) de overige documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (ix) verzoekers neurologische problemen geen betrekking hebben op zijn asielrelaas.

Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift aanvoeren dat zij Ahmadi zijn en dat in de bestreden beslissingen wordt erkend dat Ahmadi in Pakistan in een precare situatie leven, alsook dat zij zich actief inzetten voor de Ahmadi-gemeenschap, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Verzoekers dienen *in concreto* aan te tonen dat zij een vrees voor vervolging hebben, waar zij echter niet in slagen. Dit klemmt des te meer daar uit de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissingen, alsook uit de beoordeling in het kader van verzoekers voorgaande asielaanvragen blijkt dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde bekering van soenniet naar Ahmadi, zodat hij geen duidelijk beeld verschaft van zijn beweerde religieuze overtuiging.

Waar verzoekers stellen dat geen onderzoek werd verricht teneinde te stellen dat de door hen neergelegde documenten "na authenticatie" vals zijn, dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers voorgaande asielaanvragen wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar de neergelegde documenten. Dit klemmt des te meer daar de documenten die verzoekers neerleggen in het kader van onderhavige asielaanvragen eens te meer aantonen dat verzoekers geen gebruik maken van authentieke documenten: *"Om deze vrees voor vervolging nogmaals aan te tonen legde u een nieuw arrestatiebevel dd. 30/01/2014 voor. Na uw vertrek in 2006 zouden er ook twee nieuwe klachten tegen u ingediend zijn, maar deze kon u niet voorleggen. U zei net als in uw eerste asielaanvraag dat uw advocaat hier te veel geld voor vroeg (CGVS 17/10/2014, p. 6). Het originele arrestatiebevel dd. 30/01/2014 dat u nu voorlegt om aan te tonen dat u ook na uw vertrek nog gezocht wordt in Pakistan is volgens u gebaseerd op klachten die tegen u werden ingediend na uw vertrek uit Pakistan. Het is dan ook erg merkwaardig dat uit het arrestatiebevel zelf en uit de bijgevoegde brief van uw Pakistaanse advocaat duidelijk blijkt dat het verbonden is aan een klacht die werd ingediend in 2005, meer bepaald FIR n° 780/05 dd. 5/02/2005 onder wetsartikels 295a en 295c. Vreemd genoeg legde u in uw eerste asielaanvraag geen FIR neer uit 2005, wel twee uit 2006 en daarbij een FIR dd. 5/02/2006, eveneens onder dezelfde wetsartikels en ook opgesteld door het Ferozwala Police Station. Bovendien blijkt er op dat eerder voorgelegde FIR uit 2006 eveneens een referentienummer 780/05 te staan (zie rechterhoek document). Er kan dan ook worden vermoed dat dit om hetzelfde FIR gaat dat in uw eerste asielaanvraag gedateerd werd in 2006 in plaats van nu 2005 (zie groene map). In uw eerste asielaanvraag werden al ernstige twijfels geuit bij de door u voorgelegde stukken. Het feit dat u nu nog een bijkomend stuk voorlegt dat naar een eerder voorgelegd document verwijst kan deze twijfels niet wegnemen, te meer dit arrestatiebevel nog steeds verband houdt met de problemen die ontstonden na uw bekering tot het Ahmadigeloof en waaraan zoals eerder gesteld geen geloof kan worden gehecht."* Dat zij deze documenten ontvingen van hun advocaat in Pakistan doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande.

Wat betreft het attest in verband met de erfenis, dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekers stellen dat het juist is omdat het document de beweringen van verzoekers staven dat deze wel degelijk geloofwaardig zijn, kan dan ook niet worden gevolgd.

Waar verzoekers stellen dat zij een doelwit vormen voor de lokale autoriteiten omdat hun religie strafbaar is, laten zij opnieuw na *in concreto* aan te tonen waarom zij een doelwit zouden vormen. Er dient herhaald dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich niet volstaat voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De mediaberichtgeving bij onderhavig verzoekschrift (stuk 3) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon

van verzoekers, zodat deze informatie niet volstaat om hun vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Rekening houdend met het bovenstaande, slagen verzoekers er niet in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de asielrelazen maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Verzoekers voeren weliswaar aan dat een gebrekkig onderzoek zou zijn gevoerd, doch zij brengen geen enkel stuk bij om hun bewering te staven. De mediaberichtgeving bij onderhavig verzoekschrift (stuk 3)

heeft immers geen betrekking op de veiligheidssituatie in de provincie Punjab en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER